

Behov for ændring i lovgivningen vedr. svangerskabsafbrydelse og fosterreduktion:

D. 15. maj 2003 vedtager Folketinget, at misdannelsesscanningen i 18.-20. svangerskabsuge skal være et tilbud til alle gravide. Det bliver vedtaget med følgende formål: *”Formålet med fosterdiagnostik er – inden for rammerne af dansk lovgivning – at bistå en gravid kvinde, som ønsker en sådan bistand, med at træffe sine egne valg.”*

Dette formål bliver imidlertid ikke opfyldt. I dag fungerer systemet sådan, at selvom fosterdiagnostikken viser en alvorlig anormalitet, må kvinden ikke selv træffe et informeret valg om, hvorvidt hun ønsker at gennemføre graviditeten eller få en sen abort. Hun skal ansøge om tilladelse til en sen abort i abortsamrådet, og medlemmerne i abortsamrådet bestemmer enerådigt og uden hensynstagen til kvindens ønske om abort, om de synes, at fosterets handicap er stort nok. På den måde kommer adskillige kvinder i klemme hvert eneste år. Kvinden vælger at tage imod tilbuddene om fosterdiagnostik, men må ikke selv bestemme, hvad konsekvensen skal være, hvis fosterdiagnostikken viser noget abnormt.

Mit forslag er, at når man har valgt at indføre fosterdiagnostik; senest misdannelsesscanningen, må det også være et krav, at kvinden får lov til at tage konsekvensen af en scanning eller en fostervandsprøve. Hvis en scanning eller en fostervandsprøve viser noget abnormt, vil det være passende, at abortsamrådet påtager sig en oplysende og støttende rolle samt sikrer sig, at kvinden er grundigt oplyst om fosterets tilstand, prognose og mulig behandling. Ønsker kvinden fortsat at afbryde svangerskabet, skal abortsamrådet støtte kvinden i hendes beslutning, og ikke som i dag på den mest ubehagelige og formynderiske måde bestemme, hvilke fostre kan aborteres, og hvilke skal leve. På den måde vil man kunne fastholde abortgrænsen ved 12. svangerskabsuge, som generel er fornuftig mhp. indgrebets størrelse, og samtidig respektere kvindens ret til at træffe et informeret valg. Helt konkret kan man tilføje et punkt til § 94, stk. 1, således at hvis fosterdiagnostikken viser noget abnormt, og fundet kan bekræftes af 2 forskellige læger, får kvinden ret til sen abort til fx uge 22, såfremt at abortsamrådet vurderer, at kvinden er grundigt informeret. En anden løsning er at hæve abortgrænsen således, at fosterdiagnostikken er afviklet, inden retten til fri abort ophører.

Min baggrund for at rette denne henvendelse er, at jeg selv fik afslag på sen abort på trods af, at jeg ved misdannelsesscanningen fik konstateret, at mit fosters venstre arm var amputeret under albuen. Det er utrolig krænkende, at lovgivningen ikke giver kvinden mulighed for at træffe et informeret valg på baggrund af en undersøgelse, som myndighederne tilbyder. Jeg blev nødt til at tage til England for at få foretaget aborten. Kan I virkelig acceptere, at kvinder tvinges til udlandet for at få hjælp til en abort, som de ønsker på baggrund af den fosterdiagnostik, som myndighederne tilbyder dem? Den nuværende lovgivning respekterer på ingen måde kvindens evne til at træffe et informeret valg. Det er ikke rimeligt at tilbyde kvinden fosterdiagnostik, hvis I ikke er klar til at lade kvinden tage konsekvensen af den!

Til sidst vil jeg pointere, at det sidste år drejede sig om 51 kvinder, som fik afslag på sen abort, og af de 51 afslag blev kun 9 af afslagene givet til ansøgninger, som var begrundet med medicinsk indikation. Det er således ikke sådan, at sundhedsvæsenet ville blive bebyrdet af mange kvinder, som ønsker en sen abort på baggrund af fosterdiagnostikken. Til gengæld vil det betyde al verdens for kvinder i min eller lignende situationer at få retten til selv at træffe et valg, når scanningerne eller en fostervandsprøve viser, at der er noget galt.